

V ďalšom cykle z diel bolívijskej mystičky Cataliny Rivas Vám prinášame drámu rozhrešenia, v ktorej nás náš Pán upozorňuje na dôležitosť sviatosti zmierenia, a ukazuje nám, čo sa v skutočnosti deje pri každej sviatosti zmierenia. Pripomínáme, že arcibiskup René Fernandez Apaza uznal mystické zážitky Cataliny Rivas za pravé a dovolil, aby jej spisy boli publikované.

Ak má niekto z vás sto oviec a jednu z nich stratí, nenechá tých deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde za tou, čo sa stratila, kým ju nenájde? A keď ju nájde, vezme ju s radosťou na plecia, a len čo príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: „Radujte sa so mnou, lebo som našiel ovcu, čo sa mi stratila.“ Hovorím vám: Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotreujú. (Lk 15, 4–8).

Ty, ktorý snímaš hriechy sveta

V utorok 14. júla sme sa odobrali do Cozumelu, kam sme boli pozvaní usporiadať konferenciu. Boh ma požiadal, aby som jednému dievčaťu odovzdala túto správu: „Povedz jej, že už dlho čakám na ten okamih a že túžim, aby sa mi úplne odovzdala.“ Bolo to dievča, ktoré si chcelo urobiť generálnu spoveď u nášho duchovného vodcu. Keď som jej to povedala, rozplakala sa. Pán Boh ma vtedy požiadal, aby som jej pomohla. Rozprávali sme sa až do príchodu kňaza. Keď spolu odchádzali, zrazu som zbadala, že dievčinu obklopuje veľká skupina osôb – desať alebo dvadsať – a spolu s ňou chcú vojsť do miestnosti, kde sa mala vyspovedať. Začala som sa modliť. Súčasne som počula hlasný rozhovor, ktorý sprevádzala ohlušujúca hudba v rytme bubnov a dva zbory. Jeden sa skladal z niekoľkých osôb, ktoré spievali fatimskú Ave Mária, a druhý recitoval Chvála a česť Bohu Stvoriteľovi, Synovi Vykupiteľovi a Duchu Svätému... Pokľakla som a prosila Boha o svetlo pre dievča, ktoré sa spovedá. Hneď nato som počula niečí krik. Pozrela som sa tam, odkiaľ hlas vychádzal. Ukázalo sa, že je to balkón na izbe, kam dievča odišlo so svojím spovedníkom. To, čo som zbadala, bolo zarážajúce: ohyzdné postavy, zdeformované tvory vychádzali s krikom a vrhali sa dolu z balkónu. V prvom vzrušení som pristúpila k oknu, aby som si overila, čo sa s nimi stalo, ale dolu nikto nebol. Práve vošiel ku mne do izby ten priateľ, ktorý požiadal môjho duchovného vodcu, aby dievča vyspovedal. Obaja sme zreteľne počuli lomoz reťazí a rinčanie kovu a zdalo sa nám, že padajú steny a strop. Začali sme sa modliť. Povedala som mu, aby sa nebál, že také zvuky obvykle sprevádzajú rozhnevaného diabla, z ktorého moci sa vyslobodzuje ľudská duša. Nevieť ako dlho to trvalo. Zrazu mi akési svetlo nariadilo, aby som otvorila oči. Videla som, že zmizla stena, ktorá oddelovala moju izbu od izby, kde sa dievčina spovedala. Dievčina tam sedela a spovedala sa, no nie kňazovi, ale samotnému Ježišovi Kristovi, ktorý zaujal miesto kňaza. Za dievčinou pri dverách izby stála skupina postáv. Vedľa stál neobvykle vysoký anjel a v pravej ruke držal kopiju. Vpravo od Ježiša a spovedajúcej sa dievčiny som zbadala Matku Božiu ustavičnej pomoci. Mala šaty vo farbe perál, z materiálu, ktorý pripomínal hodváb, a plášť vo farbe karamelu so symbolmi Najsvätejšej Panny. Dvaja vysokí anjeli, vyzbrojení kopijami, podobne ako anjel stojaci pri dverách, sledovali všetko, čo sa okolo dialo, pozorní a sústredení, ako keby držali čestnú stráž vedľa Matky Božej, ktorá stála so zopnutými rukami a dívala sa k nebu. V určitom okamihu Ježiš zdvihol ruku, vystrel ju smerom k dievčine tak, že jeho pravica sa dotkla jej hlavy. Ježišova dľaň bola plná svetla, ktoré dopadalo na dievčinu ako zlaté lúče, pokrývali ju svojím jasom a menili. Najprv bola zarazená, teraz sa stávala ušľachtilou a plnou pokoja. Vo chvíli, keď Ježiš udeľoval dievčine rozhrešenie, Matka Božia si pokľakla, sklonila hlavu a všetky postavy okolo urobili to isté. Ježiš vstal, pristúpil ku kajúcnici a vtedy som zbadala, že na mieste, kde sedel, je teraz opäť kňaz. Pán Ježiš dievčinu objal a pobožkal ju na tvár. Potom sa otočil, objal kňaza a takisto ho pobožkal. V tom okamihu sa všetko zaplnilo neobvyklým svetlom, ktoré sa vznášalo nahor, až kým nezmizlo a s ním aj celé videnie, a ja som sa znovu ocitla vo svojej izbe. Pán Boh ma obdaroval týmto neobvyklým mystickým zážitkom a postupne mi povedal tieto slová: „Keby ľudia vedeli, akú zmenu zažije duša pri dobrej svätej spovedi a boli si vedomí prítomnosti Ducha Svätého, ktorý v nich prebýva silou posväcujúcej milosti, prijímali by sviatosť zmierenia na kolenách.“ Keď dievčina vyšla z izby, vyzerala úplne inak, zdalo sa, že je mladšia a šťastná. V noci ma Boh požiadal, aby som sa pripravila napísať všetko, čo som videla, v knihe venovanej sviatosti milosrdenstva.

Citlivý okamih zmierenia

Dva dni nato mi Pán Boh povedal, že budeme pokračovať v našej práci a zrazu som sa ocitla v kostole oproti skupine osôb, ktoré čakali v rade na svätú spoveď. Videla som mnohé „tiene“ ako ľudské postavy so zvieracími hlavami. Uväzovali povrazom šije a čela tých, ktorí pristupovali k spovedi. Jedna postava šla okolo muža čakajúceho na spoveď a zmenila sa na zvodnú postavu ženy. Ohavné postavy sa s veľkým uspokojením divoko smiali. Zápasil s nimi anjel. Druhá osoba, ktorá čakala v rade, bola mladá skromná dievčina a v rukách mala modlitebnú knižku. Bola sústredená a zamyslene čítala. Tiene sa k nej priblížili iba na určitú vzdialenosť a neboli schopné jej ublížiť. Keď dievčina odchádzala od spovednice, bola odetá v bielych perleťových šatách a na hlave mala veniec z kvetov. Odchádzala v spoločnosti štyroch anjelov. Pán Boh mi povedal: „Pred chvíľou si videla dve osoby pristupujúce k sviatosti zmierenia. Muž pristupoval k spovednici nesústredený a bez náležitej prípravy. Zlí duchovia v takom prípade pôsobia s väčšou silou. Naopak, mladá dievčina sa modlila a prosila o pomoc. Preto sa k nej démoni nemohli priblížiť a jej anjel strážny, ktorého vzývala, ju mohol účinne chrániť.“ Potom mi Boh povedal: „Všetci sa musíte modliť za dobrú svätú spoveď tých, ktorí k nej pristupujú, pretože každá spoveď, ku ktorej človek pristupuje, môže byť jeho posledná.“ Vtedy som pochopila, že všetky osoby, ktoré sa nachádzali v kostole, mohli veľmi pomáhať kajúcnikom a spovedníkom. Vtedy mi Boh povedal: „Isteže, spovedníci potrebujú modlitbu. Tak ako ostatní ľudia, môžu podľahnúť pokušeniu, poddať sa roztržitosti alebo únave. Pamätaj, že sú to iba ľudia.“ V noci mi Pán Boh povedal, čo sa deje s kňazom, ktorý z nedbalosti odmietne kajúcnika. Ježiš mi povedal: „Ak sa nejaká duša túži vyspovedať, každý kňaz, ktorého požiada, je povinný vypočuť spoveď veriaceho, ak mu v tom nebráni vyššia prekážka. Kňaz, ktorý z pohodlnosti alebo z lenivosti bez ospravedlňujúceho dôvodu odmietne kajúcnika, bude sa za to zodpovedať pred Božím súdom. Kňaz obdržal dary, ktoré neobdržala ani moja Matka. Je spojený so mnou a pôsobí vo mne, preto si zaslúži osobitnú úctu tých, ktorí ho prichádzajú požiadať o sviatosť pokánia. Táto úcta sa prejavuje v spôsobe, akým jedajú s kňazom a v tom, že prijímajú jeho rady a uložené pokánia. Preto vás prosím o modlitbu za kňazov, aby boli verní svojmu povolaniu a milosti, ktorá im bola v mojej osobe udelená a aby ľudom vyprosovali odpustenie a milosrdenstvo.“ **Catalina, 18. júla 2003**